

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: [redacted], a.s., IČ [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupena [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí ČR**
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 3. 12. 2015, č.j. MF-898/2015/34-15/2901-RK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra financí ze dne 3. 12. 2015, č.j. MF-898/2015/34-15/2901-RK (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým ministr financí podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 4. 2015 č.j. MF-898/2015/34-9 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil celkem čtyři povolení žalobkyně, konkrétně rozhodnutí ze dne 22. 2. 2010 č.j. 34/96731/2009, ze dne 13. 2. 2009, č.j. 34/107273/2008, ze dne 21. 2. 2008 č.j. 34/106246/2007 a ze dne 7. 1. 2008, č.j. 34/97367/2007, vždy v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry na adrese [redacted] z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Frýdek-Místek č. 8/2011 o zákazu provozování vybraných sázkových her, loterií a jiných podobných her (dále jen „obecně závazná vyhláška“).
- 2 Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalovaný dne 13. 1. 2015 zahájil z moci úřední správní řízení ve věci zrušení rozhodnutí ze dne 22. 2. 2010 č.j. 34/96731/2009, ze dne 13. 2. 2009 č.j. 34/107273/2008, ze dne 13. 2. 2009 č.j. 34/100553/2008, ze dne 21. 2. 2008 č.j. 34/106246/2007, ze dne 7. 1. 2008 č.j. 34/97367/2007 a ze dne 28. 4. 2008 č.j. 34/40896/2008, a to v části týkající se povolení žalobkyně k provozování loterií a jiných podobných her na adresách [redacted] a k Hájků 140, [redacted]. Důvodem pro zahájení řízení byla skutečnost, že technická zařízení povolená na základě těchto rozhodnutí jsou provozována v rozporu s obecně závaznou vyhláškou. Usnesením žalovaného ze dne 27. 4. 2015 č.j. MF-898/2015/34-8 bylo správní řízení v části týkající se zrušení rozhodnutí ze dne 13. 2. 2009 č.j. 34/100553/2008 a ze dne 28. 4. 2008 č.j. 34/40896/2008 zastaveno s odůvodněním, že daná povolení již byla zrušena.
- 3 V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že obecně závazná vyhláška účinná od 1. 1. 2012 stanovila zákaz provozování vybraných sázkových her, loterií a jiných podobných her na celém území statutárního města Frýdku-Místku, předmětná povolení jsou tedy s touto obecně závaznou vyhláškou v rozporu. Z tohoto důvodu rozhodl o zrušení povolení podle § 43 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně dne 10. 6. 2015 rozklad, v němž namítala jeho nezákonnost, protiústavnost a rozpor s právem Evropské unie.
- 4 Ministr financí rozklad žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Shledal, že nejde o protiústavní zásah do práv žalobkyně na legitimní očekávání, že zrušení povolení z důvodu později přijaté obecně závazné vyhlášky je v souladu s § 43 zákona o loteriích, jedná se o řízení sui generis, kde se neuplatní Hlava IX., ani § 101-102 správního řádu. Poukázal na to, že následné zrušení již vydaného rozhodnutí připustil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ministerstvu ani ministrowi nepřísluší hodnotit činnost Ústavního soudu. Dospěl k závěru, že pokud by ke zrušení povolení nedošlo, bylo by porušeno právo obce na samosprávu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

II. Argumentace účastníků řízení

5 Žalobkyně v žalobě vznesla následující žalobní body.

- a) Postupem podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích nelze zahájit přezkumné řízení po době přesahující dobu uvedenou v ust. § 96 správního řádu, žalovaný překročil jednoletou lhůtu stanovenou v daném ustanovení správního řádu o několik let, správní řízení bylo nezákonné.
- b) Správní orgán je povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, nelze akceptovat, že obecně závazná vyhláška má aplikační přednost před povoleními vydanými Ministerstvem financí. Ministr bez náležité argumentace upřednostňuje právo na samosprávu, čímž prolomil právní jistotu žalobkyně, a zasáhl do jejího legitimního očekávání a práv nabytých v dobré víře. Nebyla uplatněna zásada proporcionality, došlo k porušení práva žalobkyně na podnikání dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
- c) Město Frýdek-Místek překročilo své oprávnění, pokud na celém území Statutárního města Frýdek-Místek plošně zakázalo provozování loterií, sázkových her a jiných podobných her.
- d) Aplikace obecně závazné vyhlášky, která nabyla účinnosti 1. 1. 2012, tedy po vydání příslušných povolení, je nepřipustnou retroaktivitou, byl porušen princip předvídatelnosti práva a postupu orgánů veřejné moci. Došlo ke zmaření investice žalobkyně vynaložené na základě vydaných rozhodnutí.
- e) Česká právní úprava loterií a jiných podobných her a zrušení povolení je v rozporu s právem EU, jedná se o omezení volného pohybu služeb a o zásah do výkonu práva na vlastnictví, regulace obcí v této oblasti je netransparentní, nesystematická a nepředvídatelná, žalobně je tím poškozena.

6 Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval své argumenty z napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

7 Dne 30. 1. 2020 se ve věci konalo jednání před soudem, z něž se žalobce omluvil. Žalovaný při jednání setrval na své argumentaci z písemných podání.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud shledal, že žaloba není důvodná.

9 Městský soud v Praze se již problematikou rušení povolení pro provozování sázkových her s ohledem na rozpor s obecně závaznou vyhláškou obce zabýval opakovaně a porušení práv provozovatelů neshledal, jedná se o rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2019 č.j. 5 Af 68/2014-53, ze dne 25. 11. 2019 č.j. 5 Af 69-2014-47, ze dne 7. 3. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

sp. zn. 11 Af 27/2015-69, ze dne 25. 7. 2018 č.j. 3 Af 33/2016-52, ze dne 24. 10. 2017 č.j. 11 Af 2/2015-39, ze dne 13. 7. 2016 č.j. 3 Af 52/2014-57, č.j. 8 Af 36/2014-26, a rozsudky sp. zn. 11 Af 38/2014, 9 Af 53/2015, 9 Af 40/2014 a 3 Af 32/2014. Porušení práv provozovatelů obdobně neshledává judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č.j. 8 As 126/2017-45 či ze dne 26. 9. 2017 č.j. 8 As 127/2017-47) ani Ústavního soudu (např. rozhodnutí ze dne 7. 11. 2017 sp. zn. II. ÚS 3284/2017 či ze dne 16. 1. 2018 sp. zn. III. ÚS 3406/17).

- 10 Městský soud v Praze se s výše uvedenými rozhodnutími zcela ztotožňuje a v dané věci neshledal žádné důvody, pro které by se měl od závěrů přijatých v těchto rozhodnutích odchýlit. Proto pouze ve stručnosti shrne důvody vycházející ze shora uvedených rozhodnutí, které vedou k závěru, že námitky žalobkyně jsou nedůvodné.
- 11 Ad 1) Podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.
- 12 Toto ustanovení předpokládá zrušení již vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Pokud tak Ministerstvo financí nepostupuje, je to naopak ono, kdo zasahuje do ústavního práva na územní samosprávu obcí. Ustanovení § 43 odst. 1 loterijního zákona je ustanovením speciálním k § 96 správního řádu a nelze jej připodobňovat k přezkumnému řízení podle správního řádu.
- 13 Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry lze zrušit, nastanou-li nebo vyjdou-li dodatečně najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (§ 43 odst. 1 zákona o loteriích a jiných podobných hrách), přičemž může jít nejen o okolnosti skutkové povahy, ale též o okolnosti rázu právního. Takovou okolností může být vydání obecně závazné vyhlášky, která v místě, kde byl povolen provoz interaktivního videoloterního terminálu, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Nejvyšší správní soud v daném rozsudku dospěl k závěru, že § 43 zákona o loteriích umožňuje žalovanému revidovat předchozí povolení k provozování sázkových her, včetně jejich rušení v časově neomezeném horizontu, v příčinné souvislosti se změnou okolností, kterou bylo v projednávané věci přijetí obecně závazné vyhlášky města Frýdek-Místek.
- 14 Otázkou možnosti Ministerstva financí rozhodnutím ve správním řízení zrušit již udělená a dosud platná povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry, se podrobně zabýval též Ústavní soud. V nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, dospěl k závěru, že obec je zmocněna k regulaci míst, na nichž umístění tzv. inominátních loterií zakazuje, avšak rozhodování o jejich povolení je v pravomoci Ministerstva financí, které je povinno k obecní regulaci při svém rozhodování přihlížet. Tento postup se nepochybně uplatní i v případě již vydaných povolení. Jak Ústavní soud uvedl, jakmile Ministerstvo financí zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek, je povinno ze zákona

zahájit řízení o přezkumu těchto povolení a postupovat v intencích ustanovení § 43 odst. 1 zákona o loteriích.

- 15 Ad 2) Městský soud v Praze shledal, že napadené rozhodnutí a zrušení oprávnění nepředstavuje porušení základních práv žalobkyně. V dané věci se základní práva žalobkyně na ochranu vlastnického práva a práva na podnikání dostala do střetu s právem obcí na samosprávu a s ochranou veřejného zájmu, které v dané věci převážily.
- 16 Jak je uvedeno výše, § 43 odst. 1 zákona o loteriích opravňuje Ministerstvo financí již vydané povolení za určitých okolností v časově neomezeném horizontu zrušit. Pokud tedy žalovaný seznal, že nastaly okolnosti, pro které by nebylo možné sázkovou hru povolit – konkrétně rozpor s obecně závaznou vyhláškou města – byl oprávněn zahájit řízení o zrušení tohoto povolení, a postupoval proto zcela v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu.
- 17 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohla mít legitimní očekávání, že její povolení zůstane nezměněno. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2015, čj. 6 As 285/2014-32: „Stěžovatelka si musela být vědoma, že podniká v oboru, který je pro své negativní dopady na společnost, a zejména na její zranitelné skupiny (děti, mládež apod.), předmětem přísných zákonných restrikcí. Zároveň věděla, že jakákoliv změna vnějších okolností, jakkoliv nezávislá na její vůli, může podle zákona vést ke změně či odebrání vydaného povolení. Tomu mohla a měla přizpůsobit své podnikatelské plány, neboť se jedná o riziko podnikání v tomto specifickém oboru.“ Obdobně dle nálezů Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí.
- 18 S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, Pl. ÚS 56/10, Pl. ÚS 22/11, IV. ÚS 2315/12, III. ÚS 2336/12 a II. ÚS 2335/12, lze konstatovat, že žalovaný je povinen zahájit řízení podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích v případě, že se povolení k provozu interaktivního videoloterního terminálu na určitém místě dostane do kolize s obecně závaznou vyhláškou. Nutným následkem takové kolize je zrušení dříve vydaných povolení.
- 19 Pokud jde o princip přiměřenosti a porovnání práva žalobkyně na podnikání s veřejným zájmem, čímž žalovaný argumentoval při zrušení vydaných povolení, vychází soud z předpokladu, že provozování hazardu je pro společnost riziková činnost. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 vyslovil, že: „Je notorietou, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto hry označovány jako hazardní. Fenomén tzv. patologického hráčství se v dnešních společenských poměrech vyskytuje stále častěji. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale už i jejich center a center menších

obcí, a se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami představují ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obci“.

- 20 V kontextu výše uvedeného lze konstatovat, že žalobkyně podniká v oboru, který je pro své negativní dopady na společnost předmětem přísných zákonných restrikcí. Zároveň věděla, že jakákoliv změna vnějších okolností, jakkoliv nezávislá na její vůli, může podle zákona vést ke změně či odebrání vydaného povolení. Tomu mohla a měla přizpůsobit své podnikatelské plány, neboť se jedná o riziko podnikání v tomto specifickém oboru. Když Ministerstvo financí přistoupilo ke zrušení vydaných povolení, hájilo právo obcí na samosprávu a také veřejný zájem na ochraně společnosti před hazardními hrami.
- 21 Městský soud v Praze dospěl k závěru, že námitky žalobkyně spočívající v tvrzeném porušení jejího práva na podnikání či jiných základních práv nejsou opodstatněné. V projednávané věci práva žalobkyně konkurují právu města Frýdek-Místek na samosprávu a veřejnému zájmu na ochranu před hazardními hrami, přičemž nebylo shledáno, že by převažoval zájem na ochraně práv žalobkyně.
- 22 Ad 3) Žalobkyně dále namítala nezákonnost a protiústavnost obecně závazné vyhlášky statutárního města Frýdek-Místek, zejména z důvodu překročení oprávnění obce.
- 23 Podle § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, obce mohou ukládat povinnosti v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména mohou stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány.
- 24 Ústavní soud při přezkouvání ústavnosti a zákonnosti obecně závazných vyhlášek zpravidla postupuje testem tzv. čtyř kroků (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 63/04 ze dne 22. března 2005 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.)). V jeho rámci zkoumá dvě formální a dvě meritorní kritéria, a to za prvé, zda obec měla pravomoc k vydání obecně závazné vyhlášky a zda byla tato vyhláška přijata způsobem, který zákon předepisuje; za druhé, zda obec při jejím vydání nevykročila ze zákonem stanovené působnosti (nejednala ultra vires); za třetí, zda obec nezneužila svou působnost, a za čtvrté, zda obecně závazná vyhláška neporušuje kritérium „rozumnosti“.
- 25 Z judikatury Ústavního soudu rovněž vyplývá, že obecně závazné vyhlášky, kterými obce přistoupily k explicitní územní a časové regulaci hazardu na svém území jsou vydávány v mezích působnosti a pravomoci obcí (viz např. nálezy ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10, ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 29/10 a ze dne 27. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 22/11).
- 26 Městský soud v Praze v posuzovaném případě obecně závazné vyhlášky města Frýdek-Místek dospěl k závěru, že toto město využilo své zákonem upravené možnosti a příslušnou vyhláškou vymezilo území, na kterém nelze výherní hrací přístroje provozovat,

přičemž tak učinilo v mezích zákonem daného zmocnění. Konkrétní vyhláška stanoví prostor, na kterém nelze loterie a jiné podobné hry vůbec provozovat, tímto způsobem reguluje poměry neurčitého počtu adresátů, neboť v daném prostoru nemůže provozovat výherní hrací přístroje žádný z provozovatelů. Nelze proto dospět k závěru, že dochází k neodůvodněné nerovnosti osob, nejedná se o diskriminační přístup.

- 27 Zákon obce nijak neomezuje v tom, kde mohou provozování sázkových her zakázat, městu Frýdek-Místek nic nebrání vztáhnout zákaz na celé jeho území. V této souvislosti je nezbytné poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2018 sp. zn. III. ÚS 3406/17, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost podaná rovněž ve věci obecně závazné vyhlášky města Frýdek-Místek a založená na obdobné argumentaci, jaká je uplatněna v posuzovaném případě.
- 28 Pokud jde o poslední kritérium testu, dospěl Ústavní soud k závěru, že aplikace principu nerozumnosti přichází v úvahu jen za extrémních okolností. Takovou nerozumnost však Městský soud v Praze v projednávané věci nespatřuje, jednoznačným účelem obecně závazné vyhlášky je snaha omezit zásadní negativní jevy, jež jsou spojeny s provozem hazardu, jako je např. závislost na hře (gamblerství), a s tím spojené problémy osob, které závislosti podlehly, neboť tyto problémy mají obvykle hluboký dopad do osobního i pracovního života.
- 29 S ohledem na shora uvedené dospěl Městský soud v Praze k závěru, že statutární město Frýdek-Místek vydalo obecně závaznou vyhlášku v souladu se zákonem a ústavním pořádkem.
- 30 Ad 4) Žalobkyně rovněž namítala nepřipustnou retroaktivitu této obecně závazné vyhlášky.
- 31 V nálezu ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 29/10 Ústavní soud dovodil, že: *„Bude pak na Ministerstvu financí, aby v konkrétních případech posoudilo, zda existence obecně závazné vyhlášky, ať už byla přijata před vydáním rozhodnutí o povolení či po něm, je důvodem pro zrušení povolení, a to především s ohledem na další ústavně vymezené principy. Konkrétní posouzení a vážení těchto principů nyní nelze předjímat, avšak v zásadě platí, že provozovatelé těchto zařízení si museli být vědomi existence ustanovení § 43 loterijního zákona, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoliv, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.“* Shodně též nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 22/11 a ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10.
- 32 K této otázce se rovněž vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2015 č.j. 6 As 285/2014-32: *„Přímá retroaktivita zjevně vůbec není ve hře, stěžovatelka ani netvrdí, že by povolení byla zrušena se zpětnými účinky; po celou dobu platnosti povolení až do jejich zrušení v uvedené provozovně nerušeně podnikala, inkasovala vklady (sázky), vyplácela výhry a ponechávala si takto generovaný zisk.“* Dovodil, že by se mohlo jednat o retroaktivitu nepravou, která je však v daném případě obecně přípustná, odkázal na nález Ústavního soudu dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, dle něž se nemůže jednat o nepřipustnou nepravou retroaktivitu, neboť ústavně garantované právo obcí v samostatné

působnosti regulovat umístění a provoz výherních hracích přístrojů, včetně interaktivních videoloterních terminálů na svém území, bylo opakovaně rozhodnutími Ústavního soudu nalézáno a potvrzováno, nejedná se o změnu právní úpravy na zákonné úrovni. Shledal, že se jedná o kolizi práva na podnikání s veřejným zájmem na ochranu před tzv. patologickým hráčstvím a s právem města na samosprávu, z důvodů uvedených výše pod bodem ad 2) stěžovatelce nesvědčilo legitimní očekávání a právo na samosprávu převážilo.

- 33 Městský soud v Praze v souladu se shora uvedenou judikaturou dospěl k závěru, že se zde nejedná ani o nepřípustnou retroaktivitu obecně závazné vyhlášky, ani o porušení principu právní jistoty, námitky žalobkyně jsou nedůvodné.
- 34 Ad 5) K žalobní námitce týkající se rozporu s právem Evropské unie je nezbytné uvést, že ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost, na jejímž základě by se ve věci aplikovalo právo Evropské unie, žalobkyně ani netvrdí, že by byl v posuzované věci přítomen unijní prvek, pouze obecně se odvolává na omezení volného pohybu služeb. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 22. 7. 2015 č.j. 10 As 62/2015-170 a ze dne 24. 2. 2015 sp. zn. 6 As 285/2014 dospěl k závěru, že předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení zákona o loteriích nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva, nejedná se o realizaci svobody usazování, ani volného pohybu služeb chráněných unijním právem. Nejvyšší správní soud zde dovodil, že je-li předmětem řízení zrušení dříve vydaného povolení k provozu výherního hracího přístroje stěžovatelky jako české obchodní společnosti, kterým došlo ke zkrácení původně povolené doby provozu tohoto hracího přístroje, právo EU se neuplatní, v důsledku toho není aplikovatelná ani Listina základních práv Evropské Unie.
- 35 Shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu plně dopadají též na projednávaný případ, Městský soud v Praze neshledal důvody, pro které by se měl od těchto závěrů odchýlit. V souladu s výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, vzhledem k tomu, že na věc není aplikovatelné právo EU, nebylo třeba se zabývat ani judikaturou Evropského Soudního dvora.

IV. Závěr

- 36 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 37 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.